

Féltem attól, hogy e nehéz pillanatban az emberi gyengeség lesz rajtam úrrá, ezért papírra vettem gondolataimat. Ha valamikor, hát a komoly helyzetekben nem engedheti meg magának az ember, hogy elkalandozzék, ne legyen lényegre törő vagy kihagyjon olyat, amit később megbánná.

És számomra ez egy komoly helyzet. Mert itt állok Erzsébet mellett, és 31 évvel a csontjaimban úgy érzem, törpe vagyok egy óriás mellett, kisfiú egy nagymama mellett, múltó szeszély egy biztos kapaszkodó mellett. Szeretnék mondani valami eredetit, aztán rájövök, hogy felesleges, mert a legszebb üzenetek ott vannak körülöttünk. Csak le kell hajolni értük.

Én most, bármennyire furcsán hangozhat is ez egy temetésen, három ünnepért hajoltam le. Három ünnepért, melyeket napjainkban élünk meg és élünk át. Három ünnepért, melyekben minden benne van, amit Erzsébetről tudni kell. Három ünnepért, melyek magukban hordozzák a képet, amilyennek láttam és amilyennek megőrzöm őt.

Erzsébet anyák napján adta vissza lelkét a Teremtőnek. Anya volt a szó minden értelmében. Egy egész közösség édesanyja. Megigazította a nyakkendőt, ha az ferdén állt rajtad, figyelmeztetett, ha későn válaszoltál a postádra, megsimogatott, ha neki tetsző dolgot alkottál. A sikerben veled örült, a bánatban veled osztozott. Csak az édesanyák odaadásához hasonlítható az a törődés, amit a körülötte lévők iránt tanúsított.

Tegnapelőtt Jézus mennybemenetelét ünnepelte a keresztény világ, aki 40 nappal húsvét után az Atya jobbjára ült, hogy közbenjárjon értünk. Az Úr jósága és bölcsessége végtelen. Bármennyire fájhatnak is döntései, küzdeni ellenük nem érdemes. Egy biztos. Nagyon sok lehetett a teendő odafönt, ha a Jóisten most Erzsébetet is magához szólította. Mi pedig a gyászban is megnyugodhatunk, mert lesz egy ügyintéző a mennyei irodákban, aki minden alkalmat megragad, hogy a Mindenható figyelme egy percre se kalandozzon el rólunk, aki kijár értünk megannyi áldást, és aki szüntelenül figyelmeztet majd a történésekre Nagyszelmenctől Somorjáig.

A jövő héten ránk köszön pünkösöd. Az önismeretnek, a hivatástudatnak és az életcélok újrafelfedezésének ünnepe. Az évnek azon időszakára ez, amikor a tanítványokra kiárad a Szentlélek. Tudatosítják, hogy küldetésük van, felfogják, hogy vállalásuk áldozatokkal jár, és útra kelnek, hogy a rájuk hagyott örökséget teremtő munkával megőrizték. Erzsébet mellett számos tanítvány cseperedett fel, közösségépítő öröksége pedig leírhatatlanul gazdag.

Most már rajtunk áll, hogy Kárpát-medencében gondolkodva kössünk szövetségeket, lehetetlent nem ismervé küzdjünk a közös célokért, önzetlenül

szeressük szülőföldünk legeldugottabb zugát is és hogy a Felvidék ne csak Ma legyen, hanem Holnap is.

Nem is létezhet ennél szebb evangélium egy felvidéki tanítvány számára...